

İkinci Yaşam

Siyaset ve İhanet

—
Anı
Biyografi
—

Muhittin
Böcek

Muhittin Böcek, 1962 yılında Konyaaltı, Antalya’da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini Antalya’da tamamladı. Önce Halkla İlişkiler, ardından İktisat lisans eğitimi aldı. Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi alanında yüksek lisans yaptı.

1994-1999 yılları arasında Anavatan Partisi Merkez İlçe Başkanlığı’nı yaptı. 18 Nisan 1999 tarihinde Anavatan Partisi’nden aday olduğu seçimlerde Konyaaltı Belediye Başkanı seçildi. Yeni kentleşmekte olan Konyaaltı’na çağdaş bir vizyon kazandıran Böcek, beş yıllık başarılı bir çalışma döneminin ardından 28 Mart 2004 yerel seçimlerine bu kez Cumhuriyet Halk Partisi’nden aday oldu ve aynı göreve tekrar seçildi. Mart 2009 yerel seçimlerine yine CHP adayı olarak giren Böcek, Konyaaltı’ndaki on yıllık başarılı çalışmalarının ardından seçimi bir kez daha açık farkla kazandı. 30 Mart 2014 seçimlerinde bir ilke imza atan Muhittin Böcek, merkezde dört dönem üst üste seçim kazanan ilk belediye başkanı oldu.

31 Mart 2019’da yapılan seçimlerde Antalya Büyükşehir Belediye Başkanlığı’nı kazanan Muhittin Böcek, bu rekoru daha da ileriye götürdü ve Akdeniz’de beş dönem üst üste seçim kazanan ilk belediye başkanı oldu.

Siyaset hayatı süresince dört dönem Akdeniz Belediyeler Birliği Başkanlığı görevinin yanı sıra Batı Antalya Turizm Koruma ve Gelişim Bölgesi Altyapı Hizmet Birliği (BATAB) Başkanlığı’nı da yürüten Muhittin Böcek halen Konyaaltı Turizm ve Eğitim Geliştirme Vakfı (KONTEV) Yönetim Kurulu Başkanlığı ve Antalya Turizm Birliği (ANTAB) Başkanlığı görevlerine devam ediyor.

DOĐAN YAYINLARI TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Ben Bu Şehre AŐıŐım

İKİNCİ YAŞAM

Siyaset ve İhanet

Yazan: Muhittin B6cek

Edit6r: Sema Őubukću

Yayın hakları: © 2022 Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ő.

Bu eserin b6t6n hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hićbir Őekilde kopya edilemez, ćođaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2022 / ISBN 978-625-8474-30-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Sayfa uygulama: G6kćen Yanlı Atmaca

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ő.

Cihangir Mah. G6vercin Cad. No: 3/1

Baha İŐ Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ő.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 ŐiŐli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İkinci Yaşam

Siyaset ve İhanet

Muhittin Böcek

Başka canlara da
sorumluluk duyanlara,
onlar için dua edenlere,
sağlık çalışanlarına...

Her hayat
umulmayan
pek çok
zorlukla doludur
ve
her insan
kendi içinde
pek çok
sıkıntı barındırır.

İçindekiler

Başlarken/Geçmişe bakış	13
Başkanlıkta ilk dört dönem/Halkın karne notu.....	27
Neden büyükşehir?/100. gün, yüzümüzün güldüğü gün.....	41
Devir teslim/Artık bir şeyler değişmeli	49
Büyükşehirde ilk 200 gün/Yeni bir belediyecilik anlayışı yaratma.....	53
COVID-19 ile ilk tanışma/Bana bir şey olmaz	65
İkinci yoğun bakım/Şimdi korkma zamanı	69
Hastaneden nakil/Kendi iradem dışındaki ilk taşınma	73
Kritik konsültasyon/Yaşamla ölüm arasındaki ince çizgi.....	77
Uzmanların penceresinden: Hekimler ve sağlık çalışanları gözüyle.....	87
Siyasetin çirkin yüzü/Sevinçle üzüntü arası bıçak sırtı.....	109
Şadi Böcek/Abimden notlar.....	115
Kaldığımız yerden devam/İkinci yaşama merhaba.....	119
İş dışında/Hayatımdan iş çıkarsa ne kalır?	133
Sonsöz/Bu kitap için yolluk vakti.....	137
Eski eşten duygusal paylaşım	143
Projeler.....	147
Yaşamdan kareler	155

Başlarken

Geçmişe bakış

Antalya ili, Uncalı Duraliler köyüne bağlı bir mahalle... Otuz altı kadar haneden oluşuyor. Tamamı gecekonduya benzeyen evlerde genelde akrabalık ilişkileri olan yakın insanlar yaşıyor.

Köyde ilkokul dahil hiçbir eğitim kurumu yok, köy çocukları ilkokul için Duraliler'e gidiyor. Şehirden gelen ve şehre giden düzenli bir otobüs veya bir başka toplu taşıma aracı da yok. Git-sen gelmekte zorlanıyorsun, gelsen gitmekte zorlanıyorsun. 25 Ekim 1962 tarihinde, işte bu mahallede başladı hayat hikâyem.

Babam iki evlilik yapmış. Annem ikinci eşi; abim ve ben iki kardeşiz. Babamın ilk evliliğinden üç abim, iki de ablam var.

Önceki kitapta da değinmiştim; köy şartlarında varlıklı bir aileydik. Hatta babamın, köyün en zenginlerinden olduğunu söylemek sanırım yanlış olmaz. Ama bu zenginlik, bugünkü anladığımız anlamdaki varlıktan ve zenginlikten farklı bir şeydi. Arsa, arazi vardı ama yiyecek, giyecek, kitap-defter, ayakkabı alabilecek ya da gönlünce harcayacak bir durum yoktu. Sizin anlayacağınız, "ne kadar varlıklı olursa da ortam yoksuldu, yoksunlukla doluydu". Bir çocuk için arazi çokluğu çok fazla iş, çok fazla görev demektir.

Yediğimiz her şeyi ya kendi arazilerimizde yetiştiriyorduk ya da annem el emeğiyle yapıyordu. Herhangi bir yerden satın alınan, getirilen bir şey yoktu. Zaten bu gibi durumlar köy şartlarında pek mümkün olmamakla birlikte, uzak yerlerden bir şeyler getirme alışkanlığı da henüz oluşmamıştı.

Kırsalda özellikle 60'lı yıllarda yaşayanlar bu üretim ve tedarik zincirindeki beslenme alışkanlıklarını çok iyi bilirler. Üretim şartlarına göre her mevsimin kendine özgü yiyeceği vardır. Bugünkü deyimle, her şey mevsiminde yenir. Bu nedenledir ki her zaman her ürün bulunmaz. Doğrusunu isterseniz, bu bir problem değildi. Meyvenin sebzenin mevsimi dışında üretilbileceği gibi bir bilgi olmadığından yokluğu da sorun olmazdı.

Hayvanlarımız da at arabası, el aletleri, tarım aletleri de ihtiyacımızı karşılayacak kadardı. Bazı iş aletleri ve tarım makineleri ise ortak kullanılırdı.

Aldığım ilk lakap, diğer bir deyişle bana dönemin şöhretini getiren ilk lakabım “Aşıcı Muhittin”. Düzenli tarıma başlanan o yıllarda narenciye ağaçlarını aşılabilen ve bunda oldukça başarılı olan baba dostunun bana verdiği unvan. Uzun yıllar bu lakapla tanındım. Yaptığım aşılamalarla da bu unvanı hak ettiğime inanırım.

Okul öncesi çocukluğumun en önemli anılarından biri de bayramlarda yılda bir kez alınan elbise ve ayakkabıydı. Bunların alınması bazen hikâyeleştirilir ve masallaştırılır, “Alınanlar yatağın yanına konulur, heyecandan uyunmaz” gibi anlatılır... Bizimki gerçekten öyleydi. Bir şeyler alındığında heyecandan uyuyamazdık. Giymek ve onunla dışarı çıkmak için sabırsızlanırdık.

Tabii ki bayram denilince harçlık ve şeker toplama, kimden ne alacağını tahmin ederek bir çırpıda bütün kapıları çalma, sonra topladıklarını yeme ve topladıklarından önem sırasına göre bazılarını saklama, unutulmayacak anılarımdandır.

Yaylada yağmurda kıl çadırların her tarafından su akardı, biz ıslanırdık. Islanan çadırın kokusu ağırlaşırđı. Bir süre sonra çadırın tepesinden su gelmemeye başladığıında kendi ıslaklığı-mıza bakmaksızın dışarıdaki ıslaklığı ve suları izlerdik; bu da çocukluğumun unutamadığım anlarından biridir.

İlkokula başlama konusunda büyüklerimden biraz şans-lydım. Onlar ilkokula gitmek için uzun yollar katetmişlerdi. Benim ise ilkokula köyümüzde başlama şansım olmuştu. Uluç-lar ailesinin portakal topladığı ve kasalayararak nakle hazırladı-ğı ardiyesi yakınımızdaydı. Bu ardiyenin bir bölümü boyandı ve okul olarak hizmete açıldı. Köyümüzün, mahallemizin ilk kamu yapısı ve ilkokuluydu.

İlkokul yaşantımızı bugünkü okul şartlarıyla karşılaştırmak çok doğru olmaz. O zaman bugünkü imkânlar yoktu. Köyde birden beşinci sınıfa kadar tüm öğrenciler aynı mekânda bir-likte ders yapardı ve eğitim öğretim faaliyetinin tamamı tek bir öğretmen tarafından gerçekleştirilirdi.

Sanırım zeki ve çalışkan bir çocuktum. İlkokul süresince hep okul birincisi oldum ve yine ilkokul süresince sınıf baş-kanlığı yaptım. Derslerin tamamında iyi olduğumu söylersem bu da yanlış olmaz.

İlkokul bitti ve Bahtılı Ortaokulu'na kaydım yapıldı.

Gerek yolun uzunluğu gerekse de araç yokluğu nedeniyle okula gitmek de, okuldan dönmek de çok zordu. Dolayısıyla zamanda sapmaların ve kaymaların haddi hesabı yoktu.

Asıl önemli olan ise ortaokulla birlikte köy işlerine fiilen başlamıştık. O dur durak bilmeyen işlerdeki çalışma zamanı-mız her geçen gün artıyordu.

Tarımsal bütün işlerde çok yoğun çalışmakla birlikte anıla-rımda fazlasıyla yer alan, yaz tatillerinde babamla birlikte dağ-lara çıkıp, katırlara yüklediğimiz karları daha aşağıdaki köy-lere sattığımız, "karlamacılık" unutamadığım işlerimizdendir.

Ortaokul ikinci sınıftaydım. Okuldan çıkıp eve geldiğimde, köylülerimizin hüznü bakışlarını unutamam. Anlayamadığım bu bakışların nedenini öğrenecektim; üç gündür hasta yatan babamı kaybetmiştik.

Başlarda kaybetmenin ne demek olduğunu anlayamadığımdan sanki biraz sonra, akşamüstü ya da yarın babam geri gelecekmiş gibi bir beklenti içindeydim. Zaman geçtikçe harçlık isteyeceğim, dertleşeceğim, şikâyetlerimi dile getireceğim biri olmadığında kaybetmeyi anlamaya başladığımı ve içimin nasıl sızladığını bugün bile tüm canlılığıyla hatırlıyorum.

Her köylü çocuğu köy işlerine küçük yaşlarda başlar. Kısa zamanlarda bu işler daha büyük ve daha ağır işlere dönüşür. Benim gibi babasını ya da annesini erken yaşta kaybeden çocuklar işlere bağlı olarak çocuklukları ile ergenlikleri arasında karmakarışık süreçlere girerler. Bu nedendir ki benim gibi çocuklar erken büyürler.

İlkokuldaki kadar başarılı olmasam da ortaokulu da liseyi de kayıpsız bitirdim. İlkokulda öğretmenlerimin verdiği altyapının ve aile işleriyle gelişen hayat tecrübemin bu başarıda büyük katkısı olduğuna inanıyorum.

Köyden Çallı'daki liseye inmek çok ama çok zordu. Bu nedenle boyumu çok aşan bir iş yaptım ve ilk arabam olan 07 EF 623 plakalı Murat 124'ü satın aldım. Boyum yetmediği için minderlerle koltuğu yükseltiyor, yaşım belli olmasın diye kasket takıyordum.

Polislerden kaçarak okula gidip geliyordum.

Nihayet lise de bitti. Çoğu insanın hayatında ya da anlarında dile getirdiği "Ben üniversiteye gitmedim, istemedim" gibi söylemler bana çok inandırıcı gelmez ya da bizim için çok lüks sınıfta kalır. Köyde bekleyen işlerimizin çokluğu, evimizin geçimi, annemin durumu bizim üniversiteye ya da bir başka yere gitmemizi imkânsız hale getiriyordu.

Bu nedenledir ki bizim için okulların bitmesi artık çocukluğumuzun ve gençliğimizin de bitmesi demektir. Bu saatten sonra hayatımın tek amacı “gece gündüz çalışmak”tı.

Köyde geçen yaşam ve okul süreçleri bazı izler bırakıyor; bu izleri daha sonra fark ediyor insan. Ve bunlarla şekillendiğini, yapısının oluştuğunu, alışkanlıklarını kazandığını görüyor.

İlkokul öğretmenimden çok korkardım. Hepimiz çok korkardık. Bu nedenledir ki verdiği her ödevi, istediği her işi eksiksiz yapmaya çalışırdık. Bazen eve gelir, babamla sohbet ederdi. Ev ortamımızı gözlemlediğini, verdiği okul ödevlerimizle ve yapmamızı istediği şeylerle yaşantımızı yönlendirdiğini, bütünlendiğini ve geliştirdiğini bugün anlayabiliyoruz. Kendisini rahmetle ve minnetle anıyorum.

Okul öğretmenlerim de babam da her işi keyifle ve eksiksiz yapardı. Babam sebze meyve ya da karlama işinde satış yaparken asla eksik ya da tam tartmaz, tarttırmazdı. 1 kilo yerine mutlaka 1.200-1.400 gram verirdi. Ve beni de böyle yapmam için zorlardı. Mesajı hep aynıydı: “Elini eksiğe ve korkaklığa alıştıрма, alan satandan umut eder.” Bugün kendime baktığımda tüm bu davranışların etkilerini fazlasıyla görüyorum.

İlkokul boyunca notlarım hep iyi oldu. Sürekli sınıf birincisi olmakla birlikte aynı zamanda sınıf başkanlığı görevini de üstlendim. Önde olmanın sevincini de, sorumluluklarını da, bedellerini de küçük yaşta öğrenmeye başladım.

Bunların etkisiyle olsa gerek, çok düzenli gidemediğim ve odaklanamadığım ortaokul ve lise hayatını da kayıpsız tamamlamayı başardım.

Babamı kaybettikten sonra annem, hem babamız hem de annemiz olmuştu. Çok çaba sarf ediyordu. Bu çabanın önünde her zaman saygı ve minnetle eğilirim. Hafta sonları dört kese ayran hazırlardı. Bisiklet koluna astığım bu ayranları

ayakkabıcılar çarşısında satar, okul dahil tüm masraflarımı çıkarırdım.

Bu çabalar uzun yıllar devam etti. Harçlıkla başlayan bu küçük ticaretler benim ve evin neredeyse tüm ihtiyaçlarının tamamının karşılanmasına yetiyordu. Yaş ilerledikçe bu çalışmalar ve çabalar da ilerliyordu. Aldım, sattım, tüm köylerde çeşitli işler yaptım. Yaşımdan beklenebilecek işlerden çok daha fazlasını başardım, önemli sorunlar için kararlar aldım; almak zorunda kaldım ve uyguladım.

Annem yaptıklarımı hiç sorgulamadı, hiç soru sormadı. Bana hep inandı, beni hep destekledi ve hep yanımda, yakınımda oldu. Bu güvenin verdiği gücü ve yüklediği sorumluluğu anlatmak mümkün değil.

* * *

Köyde büyümenin ve okul hayatında kazandığım bazı alışkanlıklar ile deneyimlerin çocukluk işlerinden sonra başladığım ilk ciddi işlere de çok şeyler kattığını düşünüyorum.

Bunlardan bazılarını da kısaca özetlemek isterim.

“Dün dün de kaldı cancağızım, bugün yeni şeyler söylemek lazım.”

Mevlânâ'nın bu sözünün iş hayatımda çok fazla etkisi vardır. Gerek çocukluk gerekse sonrası iş hayatımın tamamında, ayrıntılardan ve olumsuzluklardan sıyrılıp yeni ve farklı bir şeyler yapma çabası hâkimdir. Meyveleri ve sebzeleri toplayıp daha yükseklerdeki yerleşimlerde, dağlardan kar toplayıp aşağı yerleşimlerde satmak kimsenin aklına gelmeyen işlerdi. Bu tarz ticaretten çok para kazandım. Çevremi çok geliştirdim. Çevre geliştikçe ilişki biçimlerimiz de ticaretimiz de değişmeye başladı.

Annemin de yönlendirmesiyle Murat 124 arabayı sattım ve Fiat 480 bir traktör satın aldım. Bu vesileyle ilk cam seralarının

kurulması, kum ve taş nakliyatı gibi işlerde çalışmaya başladık. İşler yön değiştirmişti ve çok büyümeye başlamıştı. Hem kendi bahçelerimiz ve seralarımız hem de diğer işler gece gündüz bütün vaktimi alıyordu.

Sadece yaz mevsimiyle sınırlı olan inşaat ve bahçe işlerini kışın da yapmaya ve daha uzak köylere ve yerleşim yerlerine de taşımaya karar verdim. Bu sırada bir de patoz satın aldım. Birkaç kişide patoz vardı. Ama patozu olanlar çevre köylere, özellikle de dağlık bölgelere gitmek istemiyorlardı. Bu benim için fırsat oldu. Çağrıldığım tüm işlere gitme kararı aldım.

Piyangodan çıkan 10.000 TL ikramiyeyle de bir sinema makinesi satın aldım. Boğaçay Köprüsü altında deniz sineması açtım. Elektrik olmadığı için aldığımız jeneratör, jeneratörü çalıştırmak için pancar motoruna bağlayışımız, halk arasında bisikletle dolaşıp çığırıklık yaparak satış çabalarım, hazırladığımız afişler dün gibi aklımda.

O zamanki önemli girişimlerimden biri de sinema makinesini uzak yerleşim birimlerine götürmek ve yerinde hizmet sunmaktı.

Çok para kazanıyorduk. Ve bence artık başka bir iş yapmalıydım. Patozu satıp bir otobüs aldım. Kemer-Antalya arasında yolcu taşımacılığı yapmaya başladım. Rakip çoktu ama insan ilişkilerini, diğer bir deyişle, insan ilişkilerinde gelişmeyi ve geniş bir insan kitlesini tanımayı, onların da beni tanımalarını bu işe borçlu olduğumu söylemek isterim.

Henüz sıranın bana gelmesine vakit varken insanların benim arabamı beklemesi hem özgüvenimin hem de sorumluluk duygumun artmasını sağladı.

Daha sonra otobüs sayısı arttı, yanımda insanlar çalışmaya başladı. İlk yöneticilik deneyimlerim ve buna benzer gelişmelerle iş hayatım devam etti.

* * *

O zamanlarda askere gitmek, özellikle kırsalda, çok önemliydi. Gençliğe, hayata, evliliğe ve benzeri süreçlere geçiş dönemi idi. Bunun yanı sıra askerliğe ilişkin tüm bilgiler daha önce gidenlerin yaşadıkları ve anlattıklarıyla sınırlı olduğundan bilinmezlik ve buna bağlı olarak biraz da endişe içerirdi.

Narlıdere İstihkâm Er Eğitim Tugayı'nda acemilik eğitimleri sonunda 94 puanla tugayda ikinci, çavuş talimgâh bölümünde birinci oldum. Dereceye girmiş olduğumdan dağıtımda seçim hakkımı kullandım ve Samsun'da 100 yataklı askeri hastaneye geçtim. Burada sağlık adına çok şey öğrenmekle birlikte, baştabip postası olarak da iş akışı, organizasyon, protokol işleyişi, planlama gibi konularda da çok şey öğrenme fırsatını yakaladım.

Askerliğimin ilk gününden son gününe kadar geçen sürede, yapılan her işten, hazırladığımız her çalışmadan ve yaşadığımız her olaydan çok şey öğrendim. Bu öğrendiklerim ve kazandığım tecrübeler, hayatımın her aşamasında işlerimi çok kolaylaştırdı.

Endişe ve bilinmezlikle başlayan askerlik sürecini hayata dair çok sayıda artıyla tamamlamış oldum.

* * *

İş hayatımla birlikte sosyal hayatımdan ve iş dışı ilk yöneticilik deneyimlerimden iz bırakan gelişmelerin birkaçına da değinmek isterim.

Çocukluk yıllarında ilgilendiğimiz sinemacılık işi o güne kadar olan ilişki ağımızı çok farklı biçimde değiştirmeye ve geliştirmeye başladı. Önceleri sadece köy çevresinde sayılı ve sınırlı insanla olan ilişkilerimiz sinemacılıkla çok başka boyutlara evrildi. Hem biz sinemayı çok farklı bölgelere taşıyorduk, hem de çok farklı bölgelerden çok farklı insanlar sinema izlemeye geliyordu. Çok geniş kitlelerle tanışmaya başlamıştık.

- Her insan yaşadıklarından öğrenir. Ben de yaşadıklarımın çok şey öğrendim.
- Anladım ki, her şey istemekle başlamış.
- Anladım ki, istemekle başlayan yolculuk benim hikâyemmiş;
"yokluktan çıkıp başarabilmenin, var olmanın" hikâyesiymiş.
- Anladım ki, en önemli değer sağlıkmış.
- Anladım ki, duaların ve sevginin iyileştirme gücü varmış.
- Anladım ki, inanmak ve istemek mucizelerin başlangıcıymış.
- Anladım ki, hayati sıkıntılar yaşadığında dostun düşmanın görüntüsü çok daha netleşmiş.
- Anladım ki, iyilik er ya da geç kazanılmış.
- Ve anladım ki, halka hizmet Hakk'a hizmetmiş...

Akdeniz'in küçük bir köyünden çıkıp genç yaşta iş hayatına atılan ve siyasi yaşamı boyunca yılmadan halka hizmet için çalışan Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Muhittin Böcek, COVID-19 nedeniyle 108 gün boyunca verdiği yaşam mücadelesini, uğradığı ihaneti ve

yeniden hayata dönüşünü *İkinci Yaşam: Siyaset ve İhanet*'te anlatıyor.

"Koltukların ve makamların geçici olduğunu da, bana verilen sorumluluğun değerini de hiç unutmadım. Kendimden ve taşıdığım değerlerden hiç vazgeçmeden, aynı azim ve kararlılıkla, hizmete devam edeceğim" diyen örnek belediye başkanı ve siyasetçi Muhittin Böcek'in yaşamöyküsü, okurunu meşakkatli ama inanç dolu bir yolculuğa davet ediyor.

